

til hele vort Samfund havde faaet en saadan Skole fra oven i politisk Virkelighedsans, at vi endelig en Gang kunde blive fri for det Fantasteri, som har gjort os saa megen Skade, og som ganske sikkert i dette Øjeblik ogsaa truer med at standse en fornøftig Foranstaltning.

Men er Finansloven saaledes om ikke kulsort, saa dog ikke glædelig, saa kan man ikke sige andet, end at den Modtagelse, Finansloven har fundet i dette Ting, har været særdeles smuk. Alle Ordførerne for Partierne have udtalt, at de ville støtte Ministeriet. At det ærede Medlem for Løvel (A. Nielsen) gjorde det, er en Selvfølge. Vi, der høre Reformpartiet til, vide saa vel, at vor Politik i en Aarrække ikke kan være nogen anden end den at støtte dette Ministerium og derigennem befæste den politiske Sejr, der blev vunden i Fjor. Men ogsaa Ordførerne for de andre Partier have udtalt sig særdeles smukt. Jeg minder om, at det ærede Medlem for Hillerød (Dinesen) erklærede, at han for sit Vedkommende vilde stille sig særdeles venligt lige over for Ministeriet. Jeg ved ikke, paa hvor mange Medlemmers Vegne det ærede Medlem talte i Gaar (*Dinesen*: Paa mine egne Vegne!) Det ærede Medlem talte altsaa kun paa sine egne Vegne, saa tør jeg altsaa ikke betegne ham som Parti. Men det ærede Medlem for Æbeltoft (Neergaard) talte utvivlsomt paa sit Partis Vegne, og der er dog et Parti. Det ærede Medlem for Æbeltoft brugte ret stærke Udtryk om den Venlighed, som hans Parti vilde vise lige over for Ministeriet, og om den Støtte, Partiet vilde yde Ministeriet i dets Arbejde. Jeg skal tillade mig at udtale Ønsket om, at denne Støtte ikke blot maa falde paa de Dage, hvor den er ret ligegyldig, men at man ogsaa maa se den paa de Dage, hvor den har noget at betyde. At gaa om Bord med Venstrereformpartiet, naar vi sejle for Medvind og ellers med godt Vejr, er der dels ingen Kunst ved, dels er der for os andre ikke meget vundet derved, hvis det følges af, at naar der en skøn Dag viser sig en Fare i Farvandet, saa have vi de Mennesker mellem dem, der forøge Faren. Saa have vi ingen Grund til at sige Tak for den Støtte. Jeg haaber, at de ærede Medlemmer, som saa

smukt igennem deres Ordfører i Gaar udtalte deres Velvillie over for Ministeriet, ville vise, at de i hvert Tilfælde ikke i Fremtiden ville være med til at falde det i Ryggen, naar de vanskelige Situationer komme.

Endelig kom der en ret glædelig, maaske lidt forbavsende Udtalelse fra Socialdemokraternes Ordfører, idet han sagde, at ogsaa Socialdemokraterne vilde stille sig i et ærligt og loyalt Forhandlingsforhold til Ministeriet. Naar den ærede Ordfører her ved Rigsdagssamlingens Begyndelse saa bestemt erklærede dette, er der jo ingen Grund for os til at benægte det eller til ikke paa Forhaand at tro derpaa, at det vil blive saaledes i denne Rigsdagssamling. Vi vide alle sammen, at det ikke var saaledes i sidste Rigsdagssamling, og jeg vil tillade mig at sige til det ærede Medlem, at naar dette er hans Alvor, saa vilde det utvivlsomt fremme denne loyale og ærlige Forhandling med Venstre og Ministeriet, om Partiets Blade, Socialdemokratiets Blade, herefter kunde lade være den ene Dag efter den anden med at skrive, at Venstre, siden det kom til Magten, ikke har bestilt andet end at svigte alt, hvad det hidtil har kæmpet for. Det vilde ganske sikkert fremme Samarbejdet med Ministeriet, hvis disse samme Blade kunde lade være den ene Dag efter den anden at skrive om Ministrene, en efter en, at de ere værre end Højres værste Ministre nogen Sinde have været. Jeg tror som sagt, at noget mere Enhed i Socialdemokraternes Taktik vilde fremme Forhandlingen, og jeg tillader mig at tro, at det endelig ogsaa vilde være det klogeste for Socialdemokraterne selv. Jeg forstaar saa godt Meningen. Meningen er den, at undergrave Tilliden til Venstre for nedens samtidigt med at holde Forbindelsen gaaende for oven. Det er en Dobbelt-Taktik, som i og for sig er let gennemskuelig. Men som al Dobbelt-Taktik tror jeg, at den vil hævne sig, fordi jeg tror, at Socialdemokratiets menige Vælgere i Længden ikke ville kunne følge eller fatte den. De ville ikke kunne forstaa, at disse Ministre, om hvilke det en Dag bliver sagt, at de vare værre end Højres Ministre, ere Folk, som man en anden Dag skal støtte, og de ville ikke